

Η «Νέα Ελλάδα» βρίσκεται μπροστά μας, οι δούλοι της την χαιρετούν!

του Γιώργου Σπυρόπουλου

Τι είναι αυτό που ενοποιεί ένα τόσο σύνθετο και ετερόκλητο σύμπλεγμα σκόρπιων διατάξεων όπως σε αυτές που συμπεριλαμβάνονται στο λεγόμενο «πολυνομοσχέδιο» (ουσιαστικά 4ο Μνημόνιο); Ποια είναι η βασική λογική που διέπει ένα πολυνομοσχέδιο που εμπεριέχει αλλαγές από τον χρηματοπιστωτικό τομέα, την ενέργεια, τον τουρισμό, την τιμή του νερού μέχρι και τις αγορές τσιμέντου, του φαρμάκου, του γάλακτος, του ψωμιού, του βιβλίου, τα περίπτερα ενώ παράλληλα ανασύρει από την εποχή του μεσαίωνα μέτρα που αφορούν τις εργασιακές σχέσεις γυρνώντας πίσω από την εποχή των αντισυμβαλλόμενων «εργάτη – εργοδότη», εφαρμόζοντας σε τομείς του δημοσίου τα γραφεία/εταιρίες ενοικίασης εργαζομένων;

Μετά από δυο εβδομάδες αλληπάλληλων και σφοδρών συγκρούσεων για το γάλα στα τηλεπαράθυρα και στο εσωτερικό της συγκυβέρνησης, ψηφίζεται «νύχτα» ένα Πολυνομοσχέδιο με σκληρά και βαθιά αναδιρθρωτικά χαρακτηριστικά στρατηγικότερου τύπου που σαρώνει το «κάτω 80%» της ελληνικής κοινωνίας.

Για το τεράστιο περιεχόμενο του πολυνομοσχεδίου και τις επιπτώσεις στο σύνολο της κοινωνίας μπορούν δικαιολογημένα να ειπωθούν πολλά και από διάφορες σκοπιές. Παρακάτω παρατίθενται ορισμένες σκέψεις για μερικά στοιχεία που διέπουν τον χαρακτήρα και την «εργαλειοθήκη» του πολυνομοσχεδίου.

Γενίκευση της απορύθμισης της ελεύθερης αγοράς προκειμένου ο μηχανισμός του ανταγωνισμού να εμποδωθεί ως η γενική ρυθμιστική αρχή της κοινωνίας

Οι μηχανισμοί του ανταγωνισμού έρχονται να κρίνουν κυριολεκτικά τα πάντα. Από την πρώτη μέχρι και την τελευταία διάταξη του πολυνομοσχεδίου διαφαίνεται το συγκεκριμένο «άγχος». Από τον κλάδο της αρτοποιίας και της κτηνοτροφίας μέχρι τους κλάδους της ενέργειας και των τραπεζών εμφανίζεται συνεχώς η ξύλινη ρητορική περί «άρσης εμποδίων», κατάργησης περιορισμών, απελευθέρωσης τιμών, συναλλαγών, δεκάδων επαγγελματιών και αγορών, στήριξης της «ελεύθερης αγοράς», ώθησης του ανταγωνισμού κοκ.

Δεν είναι τυχαίο πως ελάχιστα αν παρακολουθούσε κανείς τις τοποθετήσεις της συγκυβέρνησης στην ολομέλεια της βουλής, θα εντόπιζε συνεχώς ιδεολογικού τύπου ανάκατες αναφορές για την κοινωνία του ατομικού συμφέροντος, για το δημόσιο συμφέρον ως άθροισμα ατομικών επιτυχιών και «σκληρής δουλειάς», για τους δεξιούς βουλευτές που όταν ήταν φοιτητές επέλεξαν να γυρίσουν την πλάτη στην παντοκρατορία της αριστεράς και τάχθηκαν στις δυνάμεις της ΔΑΠ, για την αρχαία ελληνική κοινωνία ως κοινωνία των ατόμων κοκ. Ένα «νεοφιλελεύθερο αλαλούμ» που διαισθητικά και μόνο έβλεπε τους βουλευτές της δεξιάς να σου κράζουν πως «τα καταφέραμε, η ελεύθερη αγορά καθίσταται εφικτή»!

Η κυβέρνηση φορώντας το «ράσο» των αγορών, απορυθμίζει οτιδήποτε φαινόταν ενοχλητικό και «επενδυτικά απωθητικό» για τη διαδικασία συσσώρευσης κέρδους. Γκρεμίζει τα ενοχλητικά εμπόδια και αναθερμαίνει τους μηχανισμούς εκκαθάρισης και μαζικής απαξίωσης μερίδων του κεφαλαίου που αδυνατούν να ανταπεξέλθουν στα νέα «μέσα

ποσοστά κέρδους» που αρχίζει να εμφανίζει η ελληνική αστική τάξη. Πάνω στα συντρίμια της εργασίας, ξεδιαλέγονται μια και καλή οι νικητές από τους ηττημένους του ελεύθερου ανταγωνισμού στα νέα πεδία κερδοφορίας που ανοίγονται.

Κινητικότητα της εργασίας στο απόγειο, «νοίκι με το νοίκι»

Αυτή την φορά τα γραφεία ευρέσεως εργασίας της χρυσής αυγής φοράνε το κοστούμι του κράτους και αποκτούν όλη τη άνεση χώρου που χρειάζονται. Γίνονται νόμος και «εργασιακή τάξη» με τη βούλα. Στον νεοφιλελεύθερο φονταμενταλισμό, ο άνεργος δεν νοείται ως άτομο που χρήζει άμεσης στήριξης εξαιτίας της άθλιας οικονομικής του κατάστασης. Αντιθέτως εκλαμβάνεται ως οικονομική μονάδα «σε μετάβαση» που ασχολούνταν με μη αποδοτικές δραστηριότητες και άρα «άξιος» προς απόλυση. Ο «εξορθολογισμός» του ανταγωνισμού θα έρθει να τον πειθαρχήσει, να τον ανακαταναείμει «αποτελεσματικότερα». Αυτή την φορά ως άξιο και παραγωγικό δουλολάροικο.

Οι μικροαστοί «περπατάνε τη σανίδα», χωρίς σωσίβιο.

Με το πολυνομοσχέδιο αυτό, οι δυνάμεις των μνημονίων ολοκληρώνουν την στοχευμένη αποδιάρθρωση και εξαφάνιση της «χοάνης των μικρομεσαίων» με το ριζιμο φαρμακοποιών κτλ κτλ στην αρένα της «ελεύθερης αγοράς». Μερίδες της νέας και παλιάς μικροαστικής τάξης που πριν μερικά χρόνια είχαν ισχυρές προσβάσεις στα «κρατικά κόμματα», χτυπιούνται σήμερα χωρίς έλεος και συνεπακόλουθα αλλάζουν ριζικά πολιτική τοποθέτηση. Η μανία για μια «καθαρή κοινωνία» καπιταλιστών και προλετάρων, δένει με τη συνολική ιδεολογική/φιλοσοφική αντεπίθεση που η μνημονιακές δυνάμεις ξεδιπλώνουν. Το ζήτημα είναι ότι οι μικροαστοί γυρνάνε προς την Αριστερα και ένα νέο κοινωνικό συμβόλαιο με εργατική ηγεμονία ανοίγει διάπλατα. Ένα μέτωπο τόσο κρίσιμο για την κοινωνική πλειοψηφία, άλλα ανταγωνιστικό με τις λογικές περί κατοχής, εθνικής υποτέλειας, «μπανανίας» κτλ.

Διευρυνόμενη αναπαραγωγή του κοινωνικού κεφαλαίου - ιδιωτικοποίηση του χρηματοπιστωτικού συστήματος- κοινωνικοποίηση των χρεών που αφήνει αυτή πίσω της.

Το χρέος ξανά στο μέλλον θα χρησιμοποιηθεί ως εργαλείο υποτίμησης της αξίας της εργατικής δύναμης καθώς τα δις ζημιών που θα προκύψουν από την πώληση των μετοχών του Ταμείου Χρηματοπιστωτικής Σταθερότητας σε χαμηλότερες τιμές από αυτές που αγοράστηκαν κατά την διαδικασία της ανακεφαλαιοποίησης, εγγράφονται ουσιαστικά στο δημόσιο. Οι ζημιές που θα εμφανίσει το δημόσιο από την εκποίηση των τραπεζών αντικατοπτρίζουν πιθανότατα νέο μνημόνιο στο μέλλον για τους υποτελείς, είτε θα είμαστε επίσημα μέσα σε αυτό είτε όχι.

Επιπλέον, με την ιδιωτικοποίηση του 82% του ελληνικού τραπεζικού συστήματος συντελούνται δυο παράλληλες διαδικασίες που συνδέονται άρρηκτα με την απορύθμιση των εργασιακών σχέσεων και την υποτίμηση της εργασίας.

Πρώτον, οξύνεται ο ανταγωνισμός, η εγχώρια και διεθνής κινητικότητα του κεφαλαίου με άρση οποιασδήποτε δημόσιας «ρήτρας», δημόσιου ελέγχου- διοίκησης και αναδιανεμητικής πολιτικής. Γεγονός που πυροδοτεί νέες βάρβαρες πιέσεις για αύξηση της διεθνούς ανταγωνιστικότητας και ευελιξίας της εγχώριας μισθωτής εργασίας. Η αποθέωση των εταιριών υπενοίκιασης εργασίας (Εταιρείες Προσωρινής Εργασίας, Ιδιωτικά Γραφεία Ευρέσεως Εργασίας κοκ) και ο ορισμός των εργαζόμενων ως ευέλικτο «δάνειο» προς χρήση

των εταιριών, δεν θα πρέπει να εξετάζεται αποκομμένα από τις ευρύτερες αναδιαρθρώσεις που συντελούνται στον ελληνικό καπιταλισμό.

Δεύτερον η ιδιωτικοποίηση των τραπεζών και η οριστική απόσυρση του κράτους, σηματοδοτεί μια σταδιακή αύξηση των απαιτήσεων για την προεξόφληση των μελλοντικών κερδών και του «δικαιώματος» του κεφαλαίου απέναντι στην μελλοντική παραγωγή πλούτου, στο μελλοντικό εισόδημα και άρα στην ίδια την ήδη απαξιωμένη εργασία. Έτσι οι εργαζόμενες τάξεις που πληρώνουν συνολικά την πιστωτική συρρίκνωση και την κρίση στο σήμερα, καλούνται να πληρώσουν εξίσου και ακόμη περισσότερο τις όποιες προσδοκίες για πιστωτική επέκταση και ανάπτυξη του ελληνικού καπιταλισμού στο μέλλον.

«Τα νέα επίπεδα συσσώρευσης πλούτου στον ένα πόλο, θεσμοποιούν την συσσώρευση φτώχειας, σκλαβιάς, μιζέριας και εργατικών βασάνων στον αντίθετο πόλο»

Δεν έχει σημασία που σε λίγο το 50% του πληθυσμού δεν θα έχει πρόσβαση στα φάρμακα, σημασία έχει πως «πουθενά αλλού στην Ευρώπη δεν θα βρούμε τόσα πολλά φαρμακεία όσα έχουμε εδώ» όπως λέει και ο Γεωργιάδης! Άρα να αρχίσουμε να τα κλείνουμε γιατί κάποια στιγμή πρέπει να «γίνουμε Ευρώπη». Λογικό επιχείρημα, καθώς οι φιλελεύθερες αυταπάτες (τύπου Άνταμ Σμίθ) περί πολλών και μικρών επιχειρήσεων όντας ανίκανες να επηρεάσουν την τιμή του παραγόμενου προϊόντος δεν βοηθάνε πλέον. Τώρα έχουμε νέα ιδεολογικά νέφη που σου λένε πως αν το κράτος εγγυηθεί την εκκαθάριση μερικών χιλιάδων φαρμακείων και η διανομή φαρμάκου συγκεντρωθεί σε λίγα χέρια, τότε η πρόσβαση σε αυτά θα είναι φτηνότερη και άρα ευκολότερη. Επίσης δεν έχει σημασία που όσοι έχουν την τύχη να εργάζονται το κάνουν ανασφάλιστα, χωρίς ωράριο με κάτι ψίχουλα. Σημασία έχει πως αν δεν μειωθούν οι εργοδοτικές ασφαλιστικές εισφορές και αν δεν ξεκινήσουμε να δουλεύουμε όλες τις Κυριακές, επιχειρηματικότητα και ανάπτυξη δεν θα δούμε ποτέ σε αυτόν τον τόπο. Εξίσου λογικό, για αυτό και η κυβέρνηση νομοθετεί τα δέοντα.

Δημοκρατία; Μετά την «αναπτυξιακή πρεμιέρα»..

Όλες αυτές οι εξελίξεις δεν εγγράφονται απλώς στην «οικονομία». Το πολυνομοσχέδιο αποτέλεσε κορύφωση της κυβερνητικής επιθετικότητας, σε μια ακόμα καμπή της ταξικής πάλης· μια κορύφωση της σύγκρουσης που ολοκλήρωσε σε ένα άλλο επίπεδο, τις μεταλλάξεις εντός της «φιλελεύθερης παράταξης». Τη ΝΔ την «τραβάνε μπροστά» πλέον ο Γεωργιάδης στο κυβερνητικό και ο Βορίδης στο κοινοβουλευτικό επίπεδο. Έχει προκύψει μια συμπάθεια των «φασιστο-καπιταλιστών» με τους «φιλελευθερο-καπιταλιστές» (πχ: Γεωργιάδης με Χατζηδάκη) και από πίσω μια σειρά μισθοφόρων και τυχοδιωκτών που θρέφονται από το παλιό. Η δημοκρατία ως λογική-δικαίωμα-τρόπος οργάνωσης στη μνημονιακή Ελλάδα χτυπιέται αλύπητα καθημερινά, η «εφαρμοσμένη» δημοκρατία (συνδικαλισμός, απεργίες, πορείες, συγκεντρώσεις, συλλογική οργάνωση) κοντεύουν να καταργηθούν και στην πράξη. Από το παλιό φιλελεύθερο «όλα τα δικαιώματα είναι ιερά, εκτός αν αποφασίσεις να τα χρησιμοποιήσεις» δηλαδή την δυνατότητα να χρησιμοποιήσεις το δικαίωμα, πάμε στο «σιχαίνομαι τους κομμουνιστές, τις απεργίες κτλ». Το κοινοβούλιο έχει γίνει σάπιο λογοκοπείο, όπου οποιαδήποτε δυνατότητα ουσιαστικής παρέμβασης έχει ανακληθεί. Και πάντα το ψάρι βρωμάει από το κεφάλι.

Είμαστε στο διάκενο και δεν έχει πάτο. Mind the gap

Η "Νέα Ελλάδα" βρίσκεται μπροστά μας, καιρός για Ανατροπή!